

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **M. P.**, státní příslušnost Republika Tádžikistán, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2013, č.j.: MV-54186-7/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 13.12.2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra, Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým zamítl odvolací orgán jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 1. 2013, č.j. OAM-14591-11/DP-2012, ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve odvolací orgán konstatoval skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a sice, že žadatel byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání s platností od 17. 12. 2008 do 30. 6. 2009. Následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem s platností od 1. 7.2009 do 31. 3. 2010 a rovněž od 1. 4. 2010 do 31. 3. 2012 za účelem výkonu manažera – účast v právnické osobě. Odvolací orgán dále konstatoval, že dne 15. 3. 2012 byla žadatelem podána žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě ve smyslu ust. § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 1. 2013(č.j. OAM-14591-11/DP-2012) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a § 35 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené lhůtě účastník nedoložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, konkrétně nedoložil potvrzení o výši příjmu z funkce jednatele jako dokladu k ověření zajištění finančních prostředků odpovídající požadavkům podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl s odkazem na ust. § 46 odst. 7 písm. b), § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž uvedl, že z těchto ustanovení vyplývá, že podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona o pobytu cizinců, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. V řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se výše uvedená právní konstrukce podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců použije obdobně. V daném případě dle žalovaného účastník řízení projevil jistou součinnost, nepředložil však do správního řízení relevantní doklady, které prokazují úhrnný měsíční příjem v souladu s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že se přes vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo tyto údaje věrohodně ověřit, dospěl žalovaný k závěru, že byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. K námitkám žadatele v odvolání žalovaný uvedl:

- k námitce spočívající v určení neplatnosti doručení vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí odkázal žalovaný na své rozhodnutí ze dne 19.11.2013, č.j.: MV-54186-4/SO/sen-2013, kterým potvrdil usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 14. 3. 2013, č.j.: OAM-14591-19/DP-2012 o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu podle § 41 odst. 6 a odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“);
- k námitce přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k podnikatelským aktivitám odvolatele na území České republiky žalovaný uvedl, že výkon podnikatelské činnosti odvolatele na území České republiky je jeho povinností, a to s ohledem na povinnost každého cizince plnit účel povoleného pobytového oprávnění, nelze proto v případě posouzení otázky proporcionality směřovat posouzení fakultativních vazeb, které si odvolatel v průběhu svého pobytu na území České republiky vytvořil, s obligatorním plněním účelu povoleného pobytového oprávnění.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V žalobě tvrdí žalobce, že byl v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zkrácen na svých právech, a napadená rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy. Své námitky vyjádřil žalobce v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgán I. stupně jednal zjevně nezákonně, neboť jej nevyzval ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti kvalifikovaným způsobem, jelikož s výzvou bylo spojeno poskytnutí přiměřené lhůty. Žalobce tvrdí, že určení lhůty musí být ve smyslu ust. § 39 odst. 1 správního řádu provedeno usnesením, nikoliv pouhým přípisem, jak v daném případě učinil správní orgán I. stupně a to

přípisem ze dne 3. 8. 2012, č.j. OAM-14591-7/DP-2012. Žalobce dovozuje, že vady žádosti byly v rámci odvolacího řízení odstraněny, což lze uznat, když nekvalifikovanou výzvou ze dne 3. 8. 2012 žádná lhůta určena nebyla.

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdí, že mu vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí bylo doručováno protiprávním způsobem. Je tomu tak proto, že žalobci bylo doručováno fikcí, ačkoliv z obsahu spisu vyplývá, že žalobci se opakovaně nedařilo doručovat. Dle žalobce měl správní orgán buďto dle § 25 odst. správního řádu doručovat veřejnou vyhláškou nebo dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovit žalobci opatrovníka.

Ve třetím žalobním bodu žalobce poukázal na ust. § 45 odst. 2 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen účastníka poučit o následcích neodstranění vady žádosti a poté v případě neodstranění vady postupovat takovým způsobem, který nastínil ve zmíněném poučení. Z obsahu spisového materiálu však vyplývá, že od doručení výzvy do vydání rozhodnutí žalobce nedoložil nic, a proto řízení o jeho žádosti mělo být zastaveno, namísto zamítnutí žádosti.

Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobce porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť z tohoto ustanovení zákona vyplývá povinnost v každém rozhodnutí, které spadá pod režim zákona o pobytu cizinců, uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí, konkrétně má správní orgán zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné vztahy, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, a zároveň porušení s tím souvisejícího § 3 správního řádu, dle kterého je správní orgán povinen zjišťovat skutečný stav věci.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby s tím, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí.

Ve vztahu k námitkám obsaženým v žalobě žalovaný konstatoval, že se těmito námitkami zabýval již v rámci vedeného odvolacího řízení, a proto odkázal na napadené rozhodnutí.

K námitce, že žalobce nebyl správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vady kvalifikovaným způsobem ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu uvedl žalovaný, že námitku považuje za irelevantní a má za to, že tato výzva nemá charakter rozhodnutí ani usnesení.

K námitce spočívající v určení neplatnosti doručení vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaný odkázal na rozhodnutí ze dne 19.11.2013, č.j.: MV-54186-5/SO/sen-2013, kterým potvrdil usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 14. 3. 2013, č.j.: OAM-14591-19/DP-2012 o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu podle § 41 odst. 6 a odst. 7 správního řádu.

K námitce žalobce, že žalovaný nepostupoval způsobem, který uvedl v poučení výzvy k odstranění vad ze dne 3. 8. 2012, žalovaný uvedl, že ačkoliv účastník řízení projevil jistou součinnost, nepředložil do správního řízení relevantní doklady, které prokazují úhrnný měsíční příjem v souladu s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a vzhledem k tomu, že se nepodařilo tyto údaje věrohodně ověřit, dospěl žalovaný k závěru, že byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

K námitce přiměřenosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že způsob, jakým se správní orgán vypořádal s otázkou přiměřenosti, nelze označit za nedostatečný. Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžadují okolnosti konkrétního případu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

U jednání, které se konalo u zdejšího soudu dne 25. listopadu 2015, setrval žalobce na podané žalobě. Žalovaný se z účasti na jednání písemně omluvil s tím, že souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez jeho účasti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

K námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu, kdy žalobce nesouhlasí (s poukazem na ust. § 39 odst. 1 a § 45 odst. 2 správního řádu) s tím, že mu výzva k odstranění vad ze dne 3. 8. 2012, č.j. OAM-14591-7/DP-2012 byla doručena pouze formou přípisu, nikoliv formou usnesení, přičemž dovozuje, že mu touto nekvalifikovanou výzvou ze dne 3. 8. 2012 žádná lhůta k odstranění vad určena nebyla, soud uvádí, že z žalobcem uváděných ustanovení správního řádu vyplývá, že pokud správní orgán vyzve žadatele, aby odstranil vady žádosti, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.

Soud se nemohl ztotožnit s žalobcem, který ze skutečnosti, že byl vyzván k odstranění vad žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu výzvou ze dne 3. 8. 2012, č.j. OAM-14591-7/DP-2012, aniž by měla formu usnesení, dovozuje porušení procesních pravidel, které by jej zkrátilo na jeho právech.

Rozhodující je obsah výzvy. V daném případě správní orgán ve výzvě sdělil žalobci, v čem spatřuje nedostatky podané žádosti a jakým způsobem je třeba doplnit jím podanou žádost, k čemuž mu stanovil lhůtu 10 dnů od doručení výzvy k odstranění vad jeho žádosti. Dle soudu je výzva ze dne 3. 8. 2012, č. j. OAM-14591-7/DP-2012 dostatečně srozumitelná i konkrétní. Je skuteností, že výzva obsahuje navíc i údaje v obecné rovině, které na žalobce nedopadají. Tímto způsobem se správní orgán snažil objasnit adresátovi výzvy možnosti, jakým způsobem lze (v závislosti na druhu příjmu) doložit měsíční příjem cizince. Tato dílčí nadbytečnost poskytnutých informací však nevedla soud k závěru, že by v důsledku těchto informací byla výzva nesrozumitelnou, neboť jednoznačně označuje ty skutečnosti, které je nutno žadatelem doložit. Je třeba zdůraznit, že žalobce nemohl být zkrácen toliko formou vydané výzvy.

Soud posoudil danou otázku v souladu s komentářem ke správnímu řádu (*Vedral, J.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: Polygon, 2006, s. 314*), dle něhož „*pokud správní orgán vyzve žadatele, aby odstranil vady žádosti, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Tuto lhůtu je možné stanovit usnesením na základě § 39 odst. 1, s ohledem na další zákonem předpokládaný postup (§ 64 a § 66) to nicméně není nezbytně nutné a někdy by to mohlo znamenat i zcela zbytečnou formalizaci.*“ Rovněž lze poukázat i na komentář ke správnímu

řádu (*Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 212) dle něhož, „by bylo z jazykového výkladu § 66 odst. 1 písm. a) (slov „současně s výzvou“) vhodnější, aby výzva nebyla součástí usnesení o přerušení řízení, ale samostatným úkonem, pro který nejsou předepsány žádné formální náležitosti.”

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že správní orgán I. stupně porušil povinnost řádného doručování písemností. Konkrétně tvrdí, že bylo doručováno fikcí, ačkoliv z obsahu spisu vyplývá, že se žalobci opakovaně nedařilo doručovat, a proto mělo být doručováno veřejnou vyhláškou nebo mu měl být ustanoven opatrovník.

K těmto námitkám soud uvádí, že z obsahu spisu nevyplývá, že by se opakovaně žalobci nedařilo listovní zásilky doručovat, naopak je patrné z doručenek založených ve správním spise, že poštovní doručovatel provádějící doručování, nenabyl informaci, že by se žalobce na jím uvedené adrese nezdržoval, v opačném případě by o tomto učinil záznam na doručence.

V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že písemnost byla předána k přepravě držiteli poštovní licence, České poště, s.p., tedy provozovateli ve smyslu § 19 odst. 2 správního řádu, který prováděl doručování písemností na žalobcem uvedenou kontaktní adresu. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že jak oznámení o neúspěšném doručení, tak i poučení bylo žalobci řádně doručeno, v souladu s uzavřenou poštovní smlouvou. V této souvislosti soud připomíná, že je obecnou povinností žalobce přebírat si řádně poštu a v případě, že z nějakého důvodu nemůže poštu na kontaktní adrese přebírat, je třeba, aby o této skutečnosti informoval správní orgán, případně sdělil adresu, na níž je mu možno doručovat. Negativní důsledky vyhýbání se doručení, v podobě marného uplynutí lhůty pro podání opravného prostředku, pak může adresát zásilky přičítat k tíži pouze sám sobě.

Jak je patrné z právní úpravy obsažené v § 25 odst. 1 správního řádu a § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky, má připadat v úvahu v případech, kdy není možné doručení, neboť adresát písemnosti je zcela neznámého pobytu (takto je postupováno i v občanském soudním a trestním řízení). Uvedené by například vyplývalo z poznámky na obálce, že se adresát odstěhoval, nebo je na uvedené adrese neznámý, taková poznámka však na žádné z doručenek, které jsou založeny ve správním spise, není a ani to neplyne z postupu doručovatele. V takovém případě by totiž bylo nemožné vhození do poštovní schránky a zásilka by se celá, jakožto nedoručená, vrátila zpět, to se však nestalo. Doručování písemnosti opatrovníkovi pak připadá v úvahu výhradně v případech, kdy je patrné, že se fyzicky dokument do dispozice adresáta nedostal. Ze samotné skutečnosti, že jsou adresátovi vhazovány písemnosti do schránky, však neplyne, že by se písemnosti nedostaly do dispozice adresáta. V daném případě není ze strany žalobce ani namítáno v podané žalobě, že by mu nebyly předchozí písemnosti, které byly vhazovány do schránky, nedoručeny. Pokud tedy správní orgán doručoval fikcí, činil tak zcela po právu a nelze mu nic vytknout.

Ve vztahu k námitkám obsaženým ve třetím žalobním bodu, v němž žalobce namítá, že správní orgán je povinen v případě neodstranění vady postupovat dle uvedeného poučení, lze konstatovat, že v daném případě správní orgán ve výzvě poučil žalobce o možnosti zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c), které stanoví, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, poté však přistoupil k zamítnutí žádosti a to s poukazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že žadatel nedoložil ve stanovené lhůtě

zákonem stanovené náležitosti ve smyslu ust. § 46 odst. 7 zákona. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že již před vydáním výzvy k odstranění vad ze dne 3. 8. 2012, č.j. OAM-14591-7/DP-2012 měl správní orgán k dispozici dílčí podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, neboť žalobce k předcházející výzvě (ze dne 15. 3. 2012, č.j. OAM-14591-3/DP-2012) již dokládal správnímu orgánu jím vyžádané listiny (např. výpis z obchodního rejstříku, pojistnou smlouvu), po vydání výzvy ze dne 3. 8. 2012, č.j. OAM-14591-7/DP-2012 však žalobcem žádné listiny před vydáním prvostupňového rozhodnutí do správního spisu doplněny nebyly.

Lze konstatovat, že ve výzvě k odstranění vad ze dne 3. 8. 2012, č.j. OAM-14591-7/DP-2012 správní orgán závěrem uvedl, že *„Pokud nebudou výše uvedené vady žádosti v určené lhůtě odstraněny, bude řízení o žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V případě, že doložené doklady nebudou splňovat zákonem stanovené požadavky, bude žádost zamítnuta dle zákona č. 326/1999 Sb.“*

Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán následně rozhodl tak, že se žádost zamítá s tím, že cizinec nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedené konkretizoval tak, že žadatel nedoložil potvrzení o výši příjmu z funkce jednatele jako dokladu k ověření zajištění finančních prostředků odpovídající požadavkům podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Z výše popsaného vyplývá, že správní orgán skutečně zvolil postup odlišný v uvedené výzvě, přesto soud pouze na základě této skutečnosti nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že sama tato skutečnost nevedla ke zkrácení práv žalobce. V rozhodnutí ze dne 21. 1. 2013, č.j. OAM-14591-11/DP-2012 správní orgán I. stupně správně poučil žadatele o možnosti podat proti rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání odvolání. Žalobce toto své právo v zákonem stanovené lhůtě využil a podal odvolání, o němž bylo odvolacím orgánem rozhodnuto. Lze dodat, že žalobce ani žádné jeho konkrétní právo, k jehož zkrácení by mělo postupem správního orgánu dojít, neuvádí.

K namítanému porušení § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou, neboť posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí pro žalobce se zabývaly oba správní orgány.

Správní orgán I. stupně se otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval konkrétně na str. 4 rozhodnutí, když mj. uvedl, že zjistil, že na území České republiky nepobývá žádný rodinný příslušník žadatele, a proto je napadeným rozhodnutím vyloučen zásah do rodinného života žadatele. S ohledem na mladý věk žadatele (36 let) a relativně krátkou dobu strávenou na území České republiky (4 roky), dospěl správní orgán k závěru, že žadatel si nevytvořil takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném návratu do tádžické společnosti. Odvolací orgán k námitce přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k podnikatelským aktivitám odvolatele na území České republiky na str. 4 napadeného rozhodnutí doplnil, že výkon podnikatelské činnosti odvolatele na území České republiky je jeho povinností, a to s ohledem na povinnost každého cizince plnit účel povoleného pobytového oprávnění, nelze proto v případě posouzení otázky proporcionality směřovat posouzení fakultativních vazeb, které si odvolatel v průběhu svého pobytu na území České republiky vytvořil, s obligatorním plněním účelu povoleného pobytového oprávnění. Soud dodává, že ze znění ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zákonodárce v něm uvedl skutečnosti, které by měl správní orgán zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí demonstrativním výčtem, což odráží text zákona za použití slov „správní orgán zohlední zejména“.

Pro úplnost soud konstatuje, že uvedení posledních dvou námitek svědčí o určité jejich vnitřní rozpornosti. Pokud by bylo řízení zastaveno, čehož se žalobce dovolával v předchozím žalobním bodu, porušení § 174a zákona o pobytu cizinců by bylo vyloučeno již tím, že zastavení řízení představuje ukončení správního řízení z procesních důvodů, kdy správní orgány nemohou zkoumat soukromý a rodinný život žalobce, neboť tato otázka je právě součástí meritorního posouzení žádosti.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.